

lahko slišali. Molk žalosti, ker so videli, kako daleka je še pot do čistega, silnega življenja in koliko požarov, bolesti in viharjev nas še čaka. Molk upanja, ker so vedeli, da so zmagali vedno tisti, ki so razumeli Najvišjo Voljo, da se kakor lilije razcveto v svetih rokah celó usehle mladike, in da govore pogledi ljubečih magičen jezik, ki vlada nad dušami in dogodki.

Ferdo Kozak:

Mojzes.

Ne narod tvoj — ti sam si stal mi vedno pred očmi,
ti sam, ki te s periščem živega, utripajočega mesa
v pustinji spojil časa je ukaz.

Vzel si s seboj brezlični, s srcem svojim speti stvor
in med teboj in njim
skrivnost je zakon tehtnice življenja obudila.

O silna pest, ki trla v gluho skalo si živeč obraz
in vrelcem mlade sekala krvi globine trdnih strug!
Ponosna, večna volja, vzgon koraka,
ti deblo hrastovo — uporen curek iz zemlje,
ki nihče ne prešteje mu omrežja tisočerih korenin.
Ti sla, vsa v ravnotežju svojih tajnih sil tako ujeta,
da si v zenit oblasti svoje vzpeta
odprla trdo žrelo skal:
in čudež ti studence je šumeče, žive vode dal.

Tako te zrem: početek si, priprava!
Na horizontu ljudskih dni nesmrtni tvoj obris stoji
in v vsakem srcu sije tvojih rogljev blesk:
obraz neplodnih njiv orača.
Sinovi zemlje smo — skalovje, prst telesa naša —
kraljestvo znanih in neznanih nagnenj in strasti —
a mi vsak zase gline svoje smo lončarji,
goreči grmi slutene resnice — naši gospodarji,
da v zakon svoj uklepamo posodo svojega življenja;
zdaj verni, zdaj preklinjajoči, malodušni
razdiramo in gnetemo, obnavljamo, gradimo
v nevzdržni volji gnani v zarjo tistih dni,
ko živih vrelcev slast te žejne čaše napoji
in se svetel in čist ujame svet
v globinah toplih svobodne rasti.

Ferdo Kozak